

skal omtale, ere de under Nr. 77 a, Nr. 78 og Nr. 81 stillede. Foruden det, der er udtalt i Betænkningen med Hensyn til Forslaget under Nr. 81, nemlig at det er stillet, fordi man ved det foreliggende Lovforslag ophæver legemlig Tugt, er der en anden Ting, der har bevæget mig, nemlig Hensynet til Nødværge; thi det, der er udtalt i § 131, forekommer mig fuldstændig svarende til §§ 40 og 41 i den borgerlige Straffelov, som omhandler Nødværge og Nødværgeretten. Det forekommer mig, at § 131 i det Hele burde have været affattet noget anderledes. Naar den i Begyndelsen kun henviser til § 130, forekommer det mig, at det ikke er saa fuldstændigt, som det burde være, da den Vedkommende, som i dette Tilfælde kommanderer, ikke alene bør anvende de Midler, som omhandles i § 130, for at afværge den Fare, som truer enten ham selv eller Samfundet, men efter min Mening bør anvende et hvilket som helst Mittel, han har til sin Raadighed, for at afværge Faren, naar han, vel at mærke, ikke anvender et kraftigere Mittel end dertil nødvendigt. Naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Kjæstebad) udtalte, at der i den militære Straffelov er noget Mere tilføjet end blot Nødværge, idet den Paagjældende her ikke blot skal værges om sin Person, vil jeg gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at jeg ogsaa tror, at den borgerlige Straffelov opfattes saaledes, at Samfundet har Ret til at udøve Nødværge i Genhold til den. Jeg skal udtale, at det efter min Opfattelse ikke er isølge Loven, at den Vedkommende bliver straffri, men det er de foreliggende Omstændigheder, som gjøre, at han bliver det. Jeg skal derfor til Slutning udtale, at det mest er Hensynet til Nødværge og Nødværgeretten, som har bevæget mig til at foreslaa, at Ordet „ulovlig“ skal udgaa, da det forekommer mig ikke at passe med den almindelige kriminalistiske Opfattelse. Skulde det blive staaende her, vilde man ogsaa komme til at indføre dette Ord „ulovlig“ paa mange andre Steder baade i den militære og i den borgerlige Straffelov.

Bajer: Jeg skal tillade mig nogle faa Bemærkninger om enkelte af de Vædringsforslag, der have været paa Tale. Den meget ærede Minister omtalte, da han var ved Vædringsforslaget Nr. 72 a, Forhandlinger i Udvalget og meddelte et Tilfælde, som der var nævnt, men den ærede Minister mente, at det var meget sjældent, at noget Saadant foregik, og at Sligt kunde vanskeligt passere. Jeg skal ganske kort omtale et Tilfælde, som virkelig er passeret, og som jeg synes er tilstrækkelig afkrækkende. Jeg skal gjøre det ganske kort. Vedkommende Afdelingskommandør havde Orlov, og i Stedet for ham kom en Officer fra en anden Garnison for at kommandere Afdelingen. Han gik civil paa Gaden og mødte der en Officersoppasser, der aldrig før havde set ham. Afdelingskomman-

døren spurgte, hvis Oppasser det var, og Oppasseren blev dømt til Krumslutning, uagtet det var bevisligt, at han aldeles ikke kjendte ham. Det var en Oppasser, der ganske kort Tid havde været i Tjenesten. Der kan vistnok fremdrages flere lignende Exempler. Det er navnlig det, der har bevæget mig til saa stærkt at holde paa Forslaget under Nr. 72 a; men jeg vil imidlertid gjerne tilstaa, at jeg er meget tilbøjelig til at høre mig lige over for en saa bestemt Modstand, som den ærede Krigsminister rettede imod det; det var af alle Vædringsforslagene det, som det forekom mig, at den ærede Minister modsatte sig mest bestemt. Jeg vil ikke sige, at jeg kan undlade at stemme for det, men jeg haaber, at vi til 3die Behandling skulle faae en Overenskomst, som ogsaa vil kunne tilfredsstille den ærede Minister, thi det indrømmer jeg — og det er den Betænknelighed, jeg har faaet ved Forhandlingerne her, det er det, der mest har gjort Indtryk paa mig ved denne Leilighed —, at det er noget Nyt, man indfører her, og jeg indrømmer, at man ikke skal bruge Straffeloven til at indføre noget Nyt; men hvis jeg ikke hufser meget seil, staar der i et bestaaende Tjenestereglement et Udtryk omtrent saaledes, at Overmænd skal man vise den behørig Respekt, naar de ere „kjendelige som saadanne“. Jeg veed ikke, om en saadan Affattelse kunde tilfredsstille den høitærede Minister. Jeg er saa meget mere tilbøjelig til at strøffe mig saa vidt som muligt i den Henseende, som jeg føler, at jeg ellers maaske let kunde komme i lidt Modsigelse, naar vi senere komme til § 160, hvor jeg da ogsaa haaber, at den meget ærede Minister vil vise sig imødekommende imod Mindretallet under Nr. 6; thi ved den nævnte Paragraf indføres der noget Nyt, og det er det, jeg tror man i det Hele taget bør gjøre gjældende, at der ikke maa fastslaaes noget egentlig Nyt, men at det kun er Straffene for Overtrædelse af de bestaaende Regler, der skulle indføres i dette Lovforslag. — Jeg skal dernæst meget beklage, at den høitærede Minister ogsaa saa bestemt modsatte sig de Forslag, der ere stillede af Mindretallet under Nr. 6 til §§ 130 og 131. Jeg kan nemlig ikke se, at der skulde være nogen Fare for disse Forslags Vedtagelse, da de, som det ogsaa blev indrømmet af den ærede Minister, ikke ændre noget i Realiteten; men den ærede Minister havde ellers en Del Betænkneligheder ved Veien, hvorpaa man kommer til det Samme. Jeg skal dog gjøre opmærksom paa, at det er kun et Mindretal, der har stillet det paagjældende Forslag, og da det ikke er sædvanligt, at Mindretallets Forslag vedtages her i Thinget, saa tror jeg heller ikke, at Faren derfor er stor. Skulde det ikke desto mindre blive vedtaget, tror jeg dernæst, at hele Udvalget, ogsaa Mindretallet i samme, vil tage denne Sag under nærmere Overveielse. — Det Samme gjælder Vædringsforslaget under Nr. 89, hvor Mindretallet kun bestaar af To, men jeg tror, at dette Forslag